

Küçük Misk Geyiği

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Misk Geyiği

Aysel Banu YAVUZAL

Sisli bir dağın yükseklerinde, bulutların ağaç tepelerine değdiği yerde küçük bir misk geyiği yaşırdı. Tüyleri yumuşak ve sıcak kahverengiydi, sırtı boyunca açık krem rengi benekler vardı. Karnı ve boğazı krem beyazıydı, büyük koyu gözleri ise yumuşacık ve sevgi doluydu. Minicik tomurcuk boynuzları ve ince, narin bacakları vardı. Her sabah uzun çamların arasında öten kuşların sesiyle uyanırdı.

Orman sessiz ve yeşildi; eğrelti otları ve yosunlu taşlarla doluydu. Küçük geyik ağaçların arasında dolaşmayı, serin havayı koklamayı çok severdi. Ama utangaçtı ve kolayca korkardı. Bir dal çıtırdadığında yerinden sıçrardı. Bir gölge kıpırdadığında saklanırdı. "Dünya ne kadar büyük," diye fısıldardı, "ben ise ne kadar küçüğüm." Yanında yürüyecek bir arkadaşı olsun isterdi.

Parlak bir sabah, yüksek bir daldan renkli bir şey süzölüp indi. Bu, ışıktta parlayan bakır kıızılı ve altın kahverengi tüyleri olan bir dağ sülünüydü. Başı ve boynu parlak koyu yeşildi, yüzünde parlak kırmızı bir leke ışıldıyordu. Uzun kuyruk tüyleri arkasında süzölüyor, üzerinde koyu çizgiler vardı. "Merhaba, küçük geyik!" diye neşeyle seslendi. "Yürüyüş için ne güzel bir gün!"

Küçük geyik büyük koyu gözlerini kırıştırdı. "Sen ne kadar parlak ve cesursun," dedi. "Ben ise sadece küçük ve utangacım." Sülün güldü; sıcak ve mutlu bir sestti. "Küçük olmak sorun değil! Ben de o kadar büyük değilim. Arkadaş olalım ve dağı birlikte keşfedelim." Geyiğin içi ferahladı. "Bunu çok isterim," dedi yumuşak bir sesle. Ve işte böylece arkadaş oldular.

Ormanda yola koyuldular; geyiğin minik toynakları patikada usulca tıkırdıyordu. Sülün yanında yürüyor, hızlı ve parlak gözleriyle sağa sola bakıyordu. "Ormanda en sevdiğin şey ne?" diye sordu kuş. "Serin yosunlar," dedi geyik. "Ve sessizlik." Sülün başını salladı. "Ben en çok uzun ağaçları severim. Bana sonsuza kadar uçabilecekmişim gibi hissettiriyorlar."

Birden hava soğudu ve yoğunlaştı. Ağaçların arasından beyaz bir sis yuvarlandı, yumuşak ve sessiz bir nehir gibi gövdelerin etrafında kıvrıldı. Küçük geyik durdu. İlerideki patikayı göremiyordu. Eğretili otlarını da yosunlu taşları da göremiyordu. "Olamaz," diye fısıldadı. "Sis geldi. Hiçbir şey göremiyorum." İnce bacakları titremeye başladı, küçük kulakları yassıldı.

Dağ sülünü daha da yaklaştı. "Endişelenme," dedi yumuşacık bir sesle. "Ben tam yanıdayım. Yolu birlikte bulacağız." Geyik arkadaşının parlak kırmızı yüz lekesine ve parlak yeşil başına baktı. "Ya kaybolursak?" diye sordu. Sülün başını yana eğdi. "O zaman yeniden buluruz. Hadi, yavaş bir adım at. Ben yolu gözlüyorum."

Sis yoğun ve beyazdı, uzun ağaçlar sessiz devler gibi yükseliyordu. Geyik minicik bir adım attı, sonra bir tane daha. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Korkuyorum," diye itiraf etti. "Biliyorum," dedi sülün. "Ama yalnız değilsin. Ben buradayım. Sen cesursun, küçük geyik. Sadece yürümeye devam et." Geyik derin bir nefes aldı. Arkadaşı yanı başındayken içi biraz daha ısındı.

Sisin içinde yürümeye devam ettiler; sülünün uzun kuyruk tüyleri arkasında süzülüyordu. "Bak," dedi kuş, "şu büyük taş uyuyan bir aya benziyor." Geyik kıkırdadı. "Şu eğrelti otu da yeşil bir şemsiyeye benziyor!" Sisteki şekillere isim takarak bir oyun oynamaya başladılar. Geyiğin titremesi durdu. Korkmayı unuttu. "Sis bile seninle dost gibi oluyor," dedi arkadaşına.

Sülün önden gidiyor, hızlı gözleriyle kökleri ve taşları fark ediyordu. "Buraya bas," dedi. "Şimdi buraya." Geyik onu izledi; küçük koyu toynakları güvenli yerler buldu. Bazen geyik, sülünün çarpabileceği alçak bir dalı fark eder ve "Eğil!" diye seslenirdi. Uzun, sessiz ağaçların arasında adım adım birbirlerine yardım ettiler. Sis etraflarında dönüp durdu ama yürümeye devam ettiler.

Sonra geyik durdu. "Bekle," dedi. "Sanırım su sesi duyuyorum." Küçük kulaklarıyla dinledi. Evet, hafif bir şıpırtı. "Dere şu tarafta!" dedi. "Yolu buldun!" diye sevindi sülün. "Gördün mü? Sen hem cesur hem de akıllısın." Geyik gülümsedi, büyük koyu gözleri parladı. "Birlikte bulduk," dedi. Ve sese doğru yürüdüler.

Sis yavaşça dağılmaya başladı; ince ve hafif, yırtılmış örümcek ağları gibiydi. Güneş ışığı dalların arasından altın şeritler halinde süzüldü. Küçük geyik ileride parıldayan dereyi ve sevdiği yosunlu taşları gördü. "Başardık!" diye haykırdı. Sülün bakır kızılı tüylerini kabarttı. "Sen başardın," dedi. "Ben sadece yanında yürüdüm." Geyik başını salladı. "Hayır, sen olmadan bunu yapamazdım."

Derenin kıyısında durup serin suyu içtiler. "Biliyor musun," dedi geyik, "eskiden cesaretin korkmamak olduğunu sanırdım. Ama artık bence cesaret, korksan bile yürümeye devam etmektir." Sülün başını salladı. "Ve sana cesaret veren bir arkadaşın olması çok yardımcı oluyor." Geyik arkadaşına baktı. "Yanımda kaldığın için teşekkür ederim." "Her zaman," dedi sülün. "Arkadaşlar böyle yapar."

O günden sonra küçük misk geyiđi o kadar utangaç değildi. Hâlâ büyük koyu gözleri ve minicik tomurcuk boynuzları vardı ama artık başını biraz daha dik tutuyordu. Sis her yuvarlandığında arkadaşının sıcacık sesini hatırlardı. "Hadi keşfe çıkalım," derdi. Sülün de "Yolu sen göster!" diye karşılık verirdi. Dağda birlikte dolaşırlardı, cesur ve mutlu.

Küçük geyik ile parlak sülün en iyi arkadaş oldular. Her patıkayı ve gizli çukuru keşfettiler, hep birbirlerine yardım ettiler. Geyik korktuğunda sülün yanında kalırdı. Sülünün alçak bir dalı fark etmeye ihtiyacı olduğunda geyik oradaydı. Arkadaşlıkları bütün dağı ev gibi hissettirdi. Ve sisli orman bir daha asla korkutucu olmadı.

Eğer bir gün sisli bir dağ ormanında yürürseniz, iyi kulak verin. Yumuşak bir sesin "Yolu birlikte bulacağız" dediğini duyabilirsiniz. Ve uzun ağaçların arasında yan yana yürüyen benekli küçük bir geyikle parlak bir dağ sülünü görebilirsiniz. Çünkü onlar en tatlı sırrı öğrenmişlerdi: Arkadaşlık bize cesaret verir, cesaret de bizi mutlu eder.